

תת"ע (עכו) 10527-10-23 - מוניב אבו-קמיר נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 10527-10-23 - מוניב אבו-קמיר נ' מדינת ישראלשלום עכו

תת"ע (עכו) 10527-10-23

מוניב אבו-קמיר

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[28.10.2024]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

בפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ);

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 11.02.2024 (להלן: "פסק הדין");

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 10.10.2024.

טענות הצדדים

המבקש ביקש כי בית המשפט יורה על ביטול הרשעתו וטען כי כלל לא קיבל זימון למועד הדיון הקבוע. עוד הוסיף כי הוא כופר הן בנהיגה והן בביצוע העבירה. יצוין כבר עתה כי המבקש לא פירט את כפירתו.

המבקש טען כי החתימות על גבי אישור המסירה אינן שלו וכי ניתן ללמוד אודות הזיוף מעצם השוני בין החתימות.

המשיבה ביקשה מנגד לדחות את הבקשה וטענה כי המבקש זומן כדין, ולמרות זאת לא עשה כל מאמץ להתייבב לדיון

ולא טרח לבדוק מה עלה בגורל ההזמנה לדיון. המשיבה הוסיפה כי לא ברור מדוע נזכר המבקש כעת להגיש את

בקשתו, וזאת בחלוף 8 חודשים מיום הדיון בעניינו וכי הבקשה אינה מגלה ראשית הגנה. המשיבה הוסיפה כי המבקש

לא צירף תצהיר לבקשה, ולא הצביע על עיוות דין.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף

130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:



(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003)(להלן: "עניין איטליא"); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (ניתן ביום 6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

לאחר שעניינתי בנימוקי הבקשה ותגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות. תחילה יודגש כי המבקש לא תמך את בקשתו בתצהיר והבקשה הוגשה בחריגה משמעותית מסד הזמנים הקבוע בחוק כאשר די בכך כדי להביא לדחיית הבקשה על הסף. בעניין זה ראה קביעותיו של בית המשפט העליון ברע"פ 7714/23

מדינת ישראל נ' מוטי אונגר (ניתן ביום 09.11.2023) לפיהם שיהיו לבד יכול להוות טעם מספיק לדחיה הבקשה להארכת מועד להישפט (כוחם של הדברים יפה גם בענייננו); כן ראה עניין איטליא אשר צוטט לעיל, רע"פ 2474/118 יואל גולדברג, עו"ד נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 26.7.18), ורע"פ 1771/19 ליאור עבודי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 11.7.2019) הדנים בחובה לצרף תצהיר לבקשות מעין אלה בהן מועלות טענות עובדתיות.

יצוין כי מעיון בתיק בית המשפט עולה כי פרוטוקול הדיון מיום 11.02.2024 נמסר "לידי הנמען הרשום", כבר ביום 27.02.2024; על כן לא נהיר מדוע הנאשם לא עשה כל מאמץ להגיש את בקשתו לביטול פסק הדין שניתן בהיעדרו במסגרת סד הזמנים הקבוע בחוק.

למעלה מן הצורך, בחנתי את טענות המבקש לגופו של עניין, וגם בהן אין כדי להצדיק את קבלת הבקשה וביטול פסק הדין.

המבקש טען כי מעולם לא קיבל זימון לדיון, יחד עם זאת, עיון בתיק בית המשפט מעלה כי זימון לישיבה ביום 11.02.2024 נמסר לידי "הנמען הרשום" כבר ביום 30.11.2023. טענת המבקש כי חתימתו זויפה נטענה בעלמא, לאחר יד וללא ביסוס עובדתי. המבקש לא הגיש תלונה במשטרה ונראה שלא עשה דבר כדי לברר מי היה הגורם אשר חתם לכאורה במקומו. מצופה היה מהמבקש אשר מעלה טענות חמורות ביותר בדבר זיוף חתימתו, לפעול לבירור העניין, ותמוהה עד מאד מדוע המבקש לא עשה כן.

ראה בעניין זה לעפ"ת 4733-12-22 ונטורה נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 4.1.2023) שם נקבע כי:
"הטענה החדשה כי החתימה על האישור אינה משתייכת למערער, דינה היה לעלות ולהתברר בבית משפט קמא, ואולם לא זו בלבד שהטענה לא הועלתה במועדה, אלא שגם לא הוצגה לה כל אסמכתא תומכת; משכך, לא ראיתי מקום לשעות לטענה זו, שנטענה בפניי כלאחר יד, שעה שעומדת מנגד החזקה בדבר תקינות המעשה המנהלי, ומשלא ניתן על ידי המערער כל הסבר לנסיבות החתימה, והמערער לא ערך במועד, ביורר בדואר בעניין זה".
לאור האמור, משקיימת בתיק הזמנה כדיון, ובהעדר ראיה ראשונית כלשהי התומכת בטענת המבקש בדבר זיוף חתימתו, הרי שלא ניתן לקבוע כי הייתה סיבה מוצדקת אשר מנעה מהמבקש להתייצב לדיון אשר נקבע בעניינו, ואין למבקש אלא להלין על עצמו.
עוד אפנה לעפ"ת 25991-10-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 15.12.2022) שם נקבע כי "אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייצב לדיון", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרצינול שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך".
באשר לעילת עיוות הדיון, הרי שגם עילה זו אינה מתקיימת בעניינו.
המבקש העלה טענה כללית לפיה הוא כופר בביצוע העבירה ואינו זה אשר נהג ברכב, אולם לא פירט כלל את כפירתו ואף לא הצביע על זהותו של אותו אחר אשר כן נהג ברכב.
ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (ניתן ביום 25.03.2018) נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.
בעניינו, מקום שהמבקש כלל לא הצביע על זהות האחר אשר נהג, אין בכוחה של טענה זו כדי לבסס עיוות דין; ראה עפ"ת 66594-03-24 דילן נ' מ"י, שם נקבע כך:
"באשר לטענה של עיוות דין, אני תמים דעים עם בית-משפט קמא כי טענה שנהג אחר נהג ברכב בזמן ביצוע העבירה, וגם כאשר טענה זו מגובה בתצהיר שבו הנהג האחר מודה בביצוע העבירה, לא הצדיקה על-פי הפסיקה הארכת מועד להישפט, ראו לעניין זה גם בפסק דין רע"פ 1446/14 ריאד נ' מדינת-ישראל, וכן פסק דין סאלם".
(ההדגשה אינה במקור, ג.נ.ע.)
אציין כי אמנם קביעה זו הייתה בהקשר של דיון בבקשה להארכת מועד להישפט אולם כוחה יפה גם לעניינו.
כן ראה רע"פ 7709/13 שמעון סאסי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 28.11.2013), שם נקבע כי טענת נאשם כי אדם אחר נהג ברכב אין בה כדי לבסס עיוות דין.
לאור האמור, בשים לב לעובדה כי לא קיים טעם טוב וראוי המבהיר מדוע נמנע המבקש מהגשת הבקשה לביטול פס"ד בהיעדר בזמן, וכן משלא שוכנעתי כי אי היעדרות לבקשה יגרור עיוות דין, אין מקום להורות על ביטול פסק הדין שניתן בהעדר המבקש.
לאור כל האמור, הבקשה נדחית.
המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.
זכות ערר כחוק.
ניתנה היום, כ"ו תשרי תשפ"ה, 28 אוקטובר 2024, בהעדר הצדדים.